

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/114/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816209032
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8816209032.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. P. V., nar. XX.X.XXXX, bytom P. XXX/XX, O., štátnej občianke Slovenskej republiky, 2. U. V., nar. XX.X.XXXX, bytom P. XXX/XX, O., štátnemu občanovi Slovenskej republiky, o zaplatenie 1.151,22 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 7Csp/140/2016-78 zo dňa 24.5.2017

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania v rozsahu 100 %.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1.151,22 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 82,23 eura od 21.01.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.02.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.03.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.04.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.05.2014 do zaplatenia, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 82,23 eura od 21.06.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.07.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.08.2014 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eura od 21.09.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.01.2015 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eura od 21.02.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 23.10.2015 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Postupca uzatvoril so žalovanými dňa 08.11.2010 zmluvu č. 562901206, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovaným peňažné prostriedky. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 1.254,56 eura, ktorá pozostávala z istiny 1.000,30 eura, riadneho úroku 109,85 eura, úroku z omeškania 144,41 eura a z poplatkov vo výške 0 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia. Žalobca uplatnil splátky úveru splatné od 20.01.2014 do 20.02.2015 v počte 14 a celkovej výške 1.151,22 eura a úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne. Žalovaná v 1. rade pred súdom uviedla, že z toho, že bola podaná žaloba je prekvapená, mala vedomosť o tom, že splátky z úveru boli jej sťahované z osobného účtu, ktorý má vedený v Poštovej banke. Dlžnú sumu chce zaplatiť. Požiadala o možnosť splácať ju v splátkach. Žalovaný v 2. rade sa k žalobe nevyjadril.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu, Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými bola uzatvorená dňa 08.11.2010 zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Podľa článku I. zmluvy, predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi ako privátnemu klientovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto úverovej zmluve. Na základe úverovej zmluvy bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 3.100 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach od prvého čerpania úveru do 30.11.2010 vo výške 28,54 eura mesačne a od 20.12.2010 vo výške 82,23 eura mesačne k 20.dňu v kalendárnom mesiaci a to v 51 splátkach od 20.12.2010, konečná splatnosť úveru bola určená na deň 20.02.2015, pričom úroková sadzba predstavovala ku dňu podpisu zmluvy 12,90 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov 17,63 %. Zo zmluvy vyplýva, že dlžník sa oboznámil s jej súčasťami, ktorými sú VOP, úverové podmienky, sadzobník. Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli 23.10.2015 zmluvu o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE, predmetom ktorej bola aj pohľadávka postupcu voči žalovaným. Jej zostatok predstavoval sumu 1.254,56 eura. Postupca postúpenie pohľadávky oznámil žalovaným 30.10.2015.

Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal súdu podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nepreukázal to, že jeho právny predchodca (banka) doručila žalovaným pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomnú výzvu na zaplatenie splatnej pohľadávky a nepreukázal, že je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom. Na tomto závere podľa súdu prvej inštancie nemení nič ani skutočnosť, že v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok bol úver splatný v celosti a ani skutočnosť, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky so splácaním dobu po dlhšiu ako 1 rok, nakoľko tieto skutočnosti nezbavili banku povinnosti pred postúpením pohľadávky doručiť žalovaným výzvu na plnenie a následne preveriť skutočnosť, či klienti boli so splácaním svojho splatného dlhu v omeškaní dlhšie ako 90 dní.

Pri právnom posúdení vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení Občianskeho zákonníka - § 39, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2, § 528 ods. 2, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, z ustanovení Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), z § 497 Obchodného zákonníka a z ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca majúc za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že v konaní nebol aktívne vecne legitimovaný, poukázal na to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitimáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení, a to aj s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo210/01 z 11.6.2003. Žalobca poukázal taktiež na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, z ktorého vyplýva, že klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi. Takúto úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení Zákona o bankách, pripúšťa ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách. Pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je možné spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu, je to názor, ktorý nevyplýva zo zákona, pretože zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nezakladá občianskoprávnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, nie sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Poukázal taktiež na dĺžku omeškania žalovaných so splácaním, a to 580 dní, teda žalobca by ani neporušil bankové tajomstvo aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o existencii dôvodov, pre ktoré bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť.

5. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie založil na argumentácii vychádzajúcej z názoru, že zákonným predpokladom postúpiteľnosti pohľadávky je písomná výzva na zaplatenie splatnej pohľadávky. Ak táto písomná výzva nebola preukázaná, nebol splnený zákonný predpoklad pre postúpenie pohľadávky a postúpenie pohľadávky platným nebolo.

6. Podľa § 1 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej aj len „Zákon o bankách“), tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účely regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Podľa § 89 ods. 1 tretej vety pred bodkočiarkou Zákona o bankách, banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon alebo osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení vyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.

Podľa § 91 ods. 1 veta prvá Zákona o bankách, predmetom bankového tajomstva sú všetky informácie a doklady o záležitostiach týkajúcich sa klienta banky alebo klienta pobočky zahraničnej banky, ktoré nie sú verejne prístupné, najmä informácie o obchodoch, stavoch na účtoch a stavoch vkladov.

Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti z toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, alebo obsah ktorej by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Podľa 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

7. Postúpenie pohľadávky je inštitútom, prostredníctvom ktorého dochádza v rozsahu predmetu postúpenia k zmene v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne k zmene v osobe veriteľa; zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka. Postúpením sa však v zmysle citovaného ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže postavenie dlžníka zhoršiť, nakoľko postúpenie pohľadávky, pokiaľ neodporuje dohode medzi ním a veriteľom, ovplyvniť nemôže.

8. Súd prvej inštancie mal za to, že už tá skutková okolnosť, že predmetom konania bol nárok, ktorý vznikol zo záväzku medzi dlžníkom a veriteľom, ktorým bola banka, je skutkovou okolnosťou ktorá znamená, že pre relevantné postúpenie takejto pohľadávky musia byť splnené podmienky Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, inak je postúpenie neplatným.

Žalovaní uzavreli so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu, na základe ktorej bol im poskytnutý úver, ktorý mali dohodnutým spôsobom v dohodnutom čase splácať, čo však porušili. S úhradou boli v čase postúpenia v omeškaní viac ako rok, čo vyplýva z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Z listiny zo spisu vyplýva, že žalovaní výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatné, premĺčané alebo nepremĺčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta, ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa (bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., s ktorými sa žalovaní ako dlžníci ako vyplýva z čl. II bod 2 oboznámili). Takáto Dohoda o postúpení pohľadávok je podľa § 89 ods. 1 Zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti,

ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa, má to základ vo funkcii súhlasu, ktorým je ochrana veriteľa. Ten by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové pomery ktorého by mohli zhoršiť alebo znemožniť uspokojenie pohľadávky veriteľa.

Tak ako Občiansky zákonník, ani Zákona o bankách nevyžaduje súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky.

9. Nie je zrejme ani to, ako dospel súd prvej inštancie k záveru o tom, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa má považovať za zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky. Z dôvodovej správy k pôvodnému textu Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorá je interpretačným pravidlom, pritom vyplýva (súčasný text ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách bol v čase prijatia zákona v ods. 7), že ustanovením § 92 ods. 1 až 7 sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.

Zákonom č. 483/2001 Z.z. bol zrušený Zákon o bankách č. 21/1992 Zb., ust. § 38 ods. 9, ktorého bolo v podstate totožné so znením súčasného ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z., keďže znelo:

Ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 120 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“). Toto právo banka nemôže uplatniť ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka; banka môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou a klientom len za podmienok a v rozsahu uvedenom v ods. 8. Ustanovenie tohto odseku sa rovnako vzťahuje aj na pobočku zahraničnej banky a jej klientov.

Dôsledkami porušenia ust. § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb. sa zaoberal Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 29Odo/1613/2005 z 29.04.2008. Uviedol, že účelom inštitútu bankového tajomstva je ochrana klienta pred zverejnením, či podávaním informácií o jeho majetkových pomeroch. Úprava zmluvného postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku, ani príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka vo všeobecnosti nezakazujú (pod sankciou prípadnej neplatnosti takéhoto úkonu) postúpenie pohľadávky len preto, že dôsledkom postúpenia je prelomenie bankového tajomstva. Ochranu poskytovanú klientovi banky prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva je nutné vždy zvažovať (z hľadiska možných úvah, ktoré takúto ochranu absolutizujú) aj s prihliadnutím k tomu, či a akým spôsobom osoba, ktorá má byť týmto inštitútom chránená, sama porušuje svoje povinnosti plynúce z príslušného bankového obchodu (zmluvy o úvere). Zákon o bankách totiž banke tiež ukladá obozretne hospodáriť a chrániť majetkové záujmy všetkých svojich klientov. Pri plnení tejto povinnosti nemôže byť banka pripravená o možnosť zbaviť sa v záujme ostatných svojich klientov rizikovej pohľadávky v situácii, keď dlžník porušuje povinnosť pohľadávku splácať len preto, aby prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva chránila individuálny záujem takéhoto dlžníka. Z hľadiska možných úvah o následkoch neoprávneného porušenia bankového tajomstva zmluvným postúpením pohľadávky je zjavné, že k náprave uvedeného stavu nevedie sankcia spočívajúca v neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Plne opodstatnené je preto tam, kde takáto situácia nastane, zvažovať otázky zodpovednosti za škodu, nie prelamovať platnosť zmlúv o postúpení, osobitne za situácie, keď bolo vecou zmluvných strán, či si v medziach bankového obchodu dojednávajú výhradu zákazu postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať okrem názoru Najvyššieho súdu Českej republiky na dôsledky porušenia bankového tajomstva uvedeného v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia, aj na nálezh Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 242/2007 z 03.07.2008, v ktorom je zdôraznené, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská, hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie zásadou. Nie je ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak je taká prax, že všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.

Rovnaký názor prezentoval aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 625/03 zo 14.04.2005.

K reštriktívnemu výkladu dôvodu neplatnosti právneho úkonu dospel Ústavný súd Českej republiky aj v náleze sp. zn. II.ÚS 87/04 zo 06.04.2005. Uviedol, že záver, že určitý právny úkon je neplatný pre rozpor so zákonom alebo preto, že zákon obchádza musí sa opierať o rozumný výklad dotknutého zákonného ustanovenia. Nie je možné vystačiť iba s gramatickým výkladom. Významnú úlohu tu hrá predovšetkým výklad teleologický. Je preto nutné vždy sa pýtať na účel zákonného príkazu, či zákazu. V súkromnoprávnej sfére nie každý rozpor so zákonom má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zmyslom ochrany legality v súkromnoprávnej sfére nie je len ochrana záujmov štátu, ale predovšetkým ochrana súkromnoprávnych vzťahov, teda predovšetkým ochrana zmluvných vzťahov podľa zásady „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa musia dodržiavať). V súkromnoprávnej sfére platí zásada, že čo nie je zakázané, je dovolené, preto každý zákonný zásah do tejto sféry je potrebné vnímať ako obmedzenie ľudskej slobody, a preto je nutné vykladať ustanovenia o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom reštriktívne a nie extenzívne. Opačný výklad by bol v rozpore s čl. 4 ods. 4 Listiny, podľa ktorého pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd (v tomto prípade zmluvnej voľnosti strán) musí byť zohľadnená ich podstata a zmysel a takéto obmedzenia nesmú byť zneužívané k iným účelom, než pre ktoré boli stanovené).

Účel Zákona o bankách je definovaný v § 1 tohto zákona, vychádzajúc z citovaných názorov súdnych autorít je preto potrebné podľa názoru odvolacieho súdu posudzovať aj relevantnosť úkonov veriteľa z úverového vzťahu, ktorým je banka, pri postupovaní pohľadávok z týchto vzťahov.

10. So zreteľom na dôvody, ktoré uviedol, považoval odvolací súd námietku žalobcu týkajúcu sa posúdenia platnosti zmluvy súdom prvej inštancie za dôvodnú, rozsudok súdu prvej inštancie za taký, ktorým sa z vykonaných dôkazov nedospelo k správnym skutkovým zisteniam a správne právnemu názoru, súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky), zaťažil svoje rozhodnutie vadou, pre ktorú bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu, pričom pri rozhodovaní sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a prezentovanými aj v priebehu celého konania, s akcentom na právny názor odvolacieho súdu vyplývajúci z dôvodov, pre ktoré bol rozsudok zrušený. Súd prvej inštancie nárok uplatnený žalobou opätovne posúdi, zohľadní ustanovenia právnych predpisov upravujúcich ochranu spotrebiteľa, v konkrétnom prípade žalovanej ako subjektu majúceho v záväzkovom vzťahu status slabšej zmluvnej strany, a vo veci rozhodne.

12. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).